

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem k rukám jeho zástupce, Mgr. Marka Eichlera, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 1. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v souladu s § 50a odst. 5 téhož zákona povinnost opustit území členských států Evropské unie. Podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území Evropské unie do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. V napadeném rozhodnutí vyšla žalovaná ze zjištění, že se žalobce dne 25. 11. 2019 dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, kde chtěl řešit svůj neoprávněný pobyt, neboť mu dne 21. 11. 2019 skončila platnost výjezdního příkazu vydaného Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, po ukončení řízení o žádosti o povolení k pobytu. Žádné další řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území České republiky, či jiné pobytové oprávnění nebylo zjištěno. Žalobce nevycestoval v době platnosti uvedeného výjezdního příkazu a dne 25. 11. 2019, kdy se dostavil na pracoviště cizinecké policie, pobýval na území České republiky již čtvrtý den neoprávněně. Žalobce měl od roku 2017 podanou žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie a v souvislosti s touto žádostí byl oprávněn na území České republiky pobývat na základě tzv. fikce pobytu. V průběhu řízení o této žádosti žalobce udržoval vztah se dvěma ženami, a to s občankou České republiky, k níž se vztahovala podaná žádost, a dále s paní X, státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, přičemž ani s jednou z nich nesdílel společnou domácnost. Následně vzal žalobce svou žádost zpět, a proto bylo řízení o žádosti ukončeno a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 23. 9. 2019 do 21. 11. 2019. Při pobytové kontrole provedené ve dnech 4. 3. - 6. 3. 2021 v místě hlášeného pobytu žalobce a paní X bylo zjištěno, že žalobce, paní X a její syn (narozený X) sdílejí společnou domácnost. Dále bylo zjištěno, že paní X je od 11. 2. 2020 držitelkou oprávnění k trvalému pobytu občana třetího státu. Dne 10. 7. 2020 byl s žalobcem a paní X, kterou správní orgán I. stupně přibral jako dalšího účastníka řízení, sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Oba shodně vypověděli, že ve společné domácnosti žijí od března 2020 a plánují svatbu, žije s nimi i syn paní X, s nímž má žalobce velmi dobrý vztah. Mladší bratr paní X a její matka se svým manželem žijí v České republice, žalobce se s nimi zná. Rodiče, sestra a starší bratr žalobce žijí ve Vietnamu. Paní X rodinné příslušníky žalobce zná, během svého pobytu ve Vietnamu u sestry žalobce bydlela, ostatní rodinné příslušníky navštívila. Pokud jde o provoz domácnosti, žalobce nemá žádný zdroj příjmů, stará se o domácnost a veškeré financování závisí na paní X. Oba jsou zdraví, neuvedli žádné překážky, které by žalobci bránily ve vycestování, pouze upozornili na omezení letů do Vietnamu v souvislosti s pandemií COVID-19. Oba také shodně uvedli, že jsou si vědomi skutečnosti, že žalobce si nemůže podat žádost o sloučení rodiny na území České republiky, ale musí tak učinit na zastupitelském úřadě České republiky v domovském státě, a počítají s tím, že z tohoto důvodu dojde k jejich dočasnému odloučení. Zároveň uvedli, že si přejí do budoucna žít společně na území České republiky

jako rodina.

3. K námitce, že správní orgán I. stupně nedostatečně zkoumal přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná konstatovala, že při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že nejsou důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění, ale že rozhodnutí o povinnosti opustit území přiměřené bude. Z dikce § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že kritéria přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie se podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposuzují, nicméně i tento typ rozhodnutí je podmíněn posouzením přiměřenosti jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince, a to ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí (dále jen „Směrnice“), konkrétně článku 5, který stanoví, že členské státy při provádění Směrnice náležitě zohlední nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavracení. Uvedená kritéria odpovídají těm, která jsou součástí výčtu uvedeného v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a kterými se správní orgán I. stupně zabýval a zcela v souladu se Směrnicí tyto dopady vyhodnotil.
4. Žalovaná doplnila, že v době, kdy byl neoprávněný pobyt žalobce zjištěn a bylo mu vydáno prvotní rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie, tj. ke dni 25. 11. 2019, žalobce nežil s paní X a krátce předtím udržoval partnerský vztah i s další ženou. Z uvedeného vyplývá, že žalobce a paní X začali svůj vztah budovat až v době, kdy žalobce již pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, pouze na základě vedeného řízení o povinnosti opustit území Evropské unie, a oba tak museli počítat s tím, že žalobce bude nucen v dohledné době vycestovat. Z jejich výpovědí do protokolu o vyjádření účastníka řízení také vyplývá, že si toho vědomi byli. Pokud jde o pomoc žalobce s péčí o nezletilého syna paní X, žalovaná doplnila, že paní X byla schopna o svého syna bez každodenní aktivní pomoci žalobce pečovat minimálně do března 2020, a není proto důvod, proč by toho neměla být schopna i nadále do doby, než si žalobce zajistí nové oprávnění k pobytu. Nejedná se navíc o zcela malé dítě, ale o bezmála desetiletého chlapce, který není vlastním synem žalobce. Žalovaná proto dospěla k závěru, že dočasné narušení takového vztahu nemůže zapříčinit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalovaná vysvětlila, že rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie není spojeno s žádným negativním omezením do budoucna ve smyslu zákazu vstupu na území České republiky či Evropské unie. Žalobce má po vycestování do domovského státu možnost si opět zařídit bytové oprávnění a vrátit se do České republiky.
5. Pokud jde o možnosti vycestování do Vietnamu, žalovaná konstatovala, že je jí známo, že v současné době jsou lety do Vietnamu nadále značně omezeny a probíhají prakticky pouze formou repatričních letů. Pro zařazení do takového letu je nezbytný aktivní přístup žalobce, který musí kontaktovat zastupitelský úřad svého domovského státu a o zařazení do těchto letů usilovat ve spolupráci s ním. V případě, že by vycestování žalobce navzdory jeho prokázané snaze nebylo z objektivních důvodů možné, odkázala žalovaná na možnost podat žádost o vízum na 90 dnů za účelem strpění na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Existenci takových důvodů však bude muset žalobce prokázat.

6. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené. Pokud napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to považuje § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení, ale také § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 10 Listiny základních práv a svobod, neboť správní orgány nedoložily své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31. Žalobce žalované rovněž vytýkal, že neprovedla šetření OSPOD u nezletilého syna manželky, za účelem zjištění, zdali je vůbec možné ho od nevlastního otce odloučit. Nezletilý syn je na žalobce citově fixován, potřebuje jeho každodenní přítomnost, a není pro posouzení dopadu podstatné, zda žalobce je či není jeho biologickým otcem. Žalobce žije na území České republiky již dlouhou dobu, je integrován do české společnosti a plně přivykl místnímu způsobu života. Žalobce pobývá na území České republiky se svou již manželkou a jejím nezletilým synem, kteří zde mají trvalý pobyt. Současně je dle žalobce nutné zohlednit, že aktuálně není možné odcestovat do domovského státu, neboť ve Vietnamu stoupá počet nakažených nemocí COVID-19 a Vietnam uzavřel hranice a bez souhlasu vlády nemohou cizinci přicestovat, neboť komerční lety jsou zcela zrušeny. Tento souhlas je udělován toliko nemocným a starým lidem, ne lidem v produktivním věku, ve kterém je i žalobce. Žalobce navíc v současnosti přes zastupitelský úřad v Hanoji řeší možnost upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, aby nebylo nutné jeho nákladné odcestování a opětovně přicestování, zvláště za situace, kdy není vůbec reálné, že by se v brzké době do České republiky vrátil. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že v rámci řízení o povinnosti opustit území byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a zároveň byla odpovídajícím způsobem zhodnocena přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Z uvedených důvodů žalovaná navrhovala žalobu zamítnout.
8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

9. Na žádost žalobce nařídil soud ve věci ústní jednání na 16. 2. 2022, z něhož se žalovaná omluvila. Právní zástupce žalobce požádal dne 14. 2. 2022 o odročení ústního jednání s tím, že na stejný den a čas byl předvolán k výsledkům konaným cizineckou policií v Mostě. Zdůraznil, že mu informace o nařízených výsledcích byla doručena již dne 28. 1. 2022, tj. dříve než vyrozumění o nařízení ústního jednání v posuzované věci u zdejšího soudu. Žádosti žalobce soud nevyhověl, neboť ji nepovažoval za včasnou. Žádost o odročení jednání musí být řádná a včasná. Žádost je třeba učinit bezprostředně poté, co se účastník řízení či jeho zástupce dozvěděli, že se nebudou moci jednání zúčastnit. Pokud právní zástupce žalobce již od 28. 1. 2022 věděl o svém předvolání k výsledkům na cizinecké policii v Mostě, měl o této skutečnosti informovat zdejší soud bezprostředně poté, co se dozvěděl o nařízení ústního jednání v posuzované věci, což dle doručky obsažené v soudním spisu bylo dne 1. 2. 2022. Právní zástupce žalobce však žádost o odročení nařízeného ústního jednání z důvodu kolize zaslal až s odstupem téměř dvou týdnů, dva dny před konáním ústního jednání, tj. nikoliv včas. Ústní jednání proto proběhlo v nepřítomnosti účastníků řízení.
10. Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány řádně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie do jeho soukromého a rodinného života a rovněž do života jeho rodinných příslušníků. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, a proto ani dostatečně nevyhodnotily přiměřenost rozhodnutí dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ostatně k této vadě by musel soud přihlídnout z úřední povinnosti, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit meritornímu přezkumu z hlediska uplatněných námitek.
12. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů lze obecně uvést, že se primárně týká nedostatků jeho odůvodnění. Náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí jsou stanoveny v § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v něm uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak uvážil o návrzích a námitkách účastníků a o jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je tedy takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jaké skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, na základě jakých důkazů tak učinil, jak se vypořádal s námitkami a návrhy účastníka řízení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů, podle kterých právních norem rozhodoval a proč. Rozhodnutí odvolacího orgánu se považuje za nepřezkoumatelné také tehdy, jestliže z něj není zřejmé, jak se vypořádal s odvolacími námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
13. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Důvody, pro které považoval žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti opustit území členských států Evropské unie za správné, jsou z odůvodnění rozhodnutí seznatelné a žalobci nic nebránilo, aby proti tomuto závěru vznesl námitky, což ostatně také učinil.

14. Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
16. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců tak nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, č. 3852/2019 Sb. NSS).
17. Zároveň soud připomíná, že opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „*deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu*“. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „*v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu*“. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní.
18. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, proto automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. Takové okolnosti však v případě žalobce nebyly zjištěny.
19. Krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a neprovedly řádné hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 174a zákona o pobytu

cizinců. Zdejší soud je přesvědčen, že správní orgány vzaly v úvahu rodinný život žalobce na území České republiky i situaci jeho manželky a jejího nezletilého syna a zároveň zohlednily pobytovou historii žalobce. Krajský soud nespátřuje žádné pochybení v tom, že si správní orgány nevyžádaly stanovisko OSPOD objasňující závažnost dopadů vycestování žalobce na syna jeho manželky. Jakkoli je OSPOD ze zákona odborným orgánem k ochraně práv dítěte, neznamená to, že správní orgán I. stupně nebo žalovaná zcela postrádají kompetenci se k těmto otázkám vyjádřit. Za situace, kdy není stanovisko OSPOD zákonem vyžadováno a správní orgány poskytly vlastní relevantní úvahy o daných skutečnostech, není tento postup nijak závadný. I pokud by si správní orgány stanovisko běžně opatřovaly, nemá právní povahu závazného stanoviska.

20. Správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce a jeho družky paní X (nyní manželky). Oba shodně uvedli, že jsou si vědomi toho, že žalobce bude muset vycestovat mimo území členských států Evropské unie a že o této skutečnosti mluvili i s nezletilým synem paní X. Správní orgán I. stupně zjištěné skutečnosti a příbuzenské vazby žalobce zhodnotil ve vztahu k zásadě nenavrácení a připomněl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie není spojeno s budoucím zákazem pobytu na tomto území.
21. Žalovaná hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí opustit území členských států Evropské unie do žalobcova soukromého a rodinného života dále rozvedla na str. 5 napadeného rozhodnutí. Soud na toto posouzení plně odkazuje, neboť jej považuje za zcela dostatečné a správné. Žalovaná dospěla k závěru, že vydáním rozhodnutí nedojde k nevratnému zpřetrhání žalobcových rodinných vazeb, neboť žalobci do budoucna není zamezeno vstoupit na území České republiky. Žalovaná v této souvislosti také správně připomněla, že žalobce s paní X začali skutečně budovat svůj vztah až v době, kdy žalobce již pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, a museli tak počítat s tím, že k jejich dočasnému odloučení může dojít. S ohledem na skutečnost, že správní řízení, z něhož vzešla rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalované, tvoří jeden celek, lze akceptovat, že žalovaná jako odvolací orgán doplnila závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud proto shrnuje, že správní orgány se dostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života žalobce.
22. Zdejší soud nemá za to, že by se správní orgány dopustily porušení mezinárodních závazků České republiky. Otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince (...), od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince.“ Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku dále vyjádřil v tom smyslu, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu

dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47).

23. Pro úplnost krajský soud připomíná, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, konstatoval: „*Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojované s nefunkčností tzv. Visapointu by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení od rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů.*“ I s ohledem na toto stanovisko má soud za to, že vycestování žalobce by nemělo být natolik dlouhodobé, aby mohlo zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života.
24. Žalobce dále uvedl, že vzhledem k omezení leteckých spojení v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19 v současnosti do Vietnamu vycestovat nelze. S touto námitkou se žalovaná také již vypořádala v napadeném rozhodnutí. Soud na závěry žalované k této otázce (str. 6 napadeného rozhodnutí) plně odkazuje.
25. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.
27. Protože krajský soud rozhodl bezodkladně ve věci samé, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Zaplacenou částku 1000 Kč výrokem III vrací žalobci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. února 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně